

Sygn. akt V KZ 13/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 marca 2021 r.

w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i in.

zażalenia

na zarządzenie przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego

odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 lutego 2003 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 15 lipca 2002 r., sygn. akt III K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 lipca 2002 r., sygn. akt III K (...), W. K. został uznany za winnego popełnienia w dniu 3 października 2000 r. przestępstwa z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę dożywotniego pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem W. K. został również skazany za przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 4 października 2000 r., za które wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia

wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 88 k.k. skazanemu wymierzono karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych od tego orzeczenia przez obrońców oskarżonych, Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 27 lutego 2003 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że zmodyfikował opis bezpośredniej przyczyny zgonu pokrzywdzonego.

Pismem z dnia 28 stycznia 2020 r. skazany W. K. zwrócił się o wznowienie postępowania w tej sprawie powołując się na dowody, które miałyby przemawiać za tym, że nie jest sprawcą przypisanego mu przestępstwa. Wymienił nagranie monitoringu ze stacji CPN, wskazał, że świadkowie zdarzenia, tj. mieszkanki osiedla oraz dwóch mężczyzn nie rozpoznali go i podali inny rysopis sprawcy. Powołał się na materiały prasowe i audycje telewizyjne powstałe na kanwie wydarzeń będących przedmiotem procesu.

Po wezwaniu skazanego zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2020 r., do złożenia w terminie 7 dni *„informacji, jakie to nowe fakty lub dowody, wskazane w art. 540 k.p.k., mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania”*, pismem z dnia 14 lutego 2020 r. skazany stwierdził, że fakty i dowody jego niewinności znajdują się w większości w aktach sprawy III K (...), ale nie zostały one wzięte pod uwagę i właściwie ocenione, bo cały proces prowadzony był stronniczo, a on sam był pozbawiony możliwości skutecznej obrony.

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2020 r., V KO 15/20, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku W. K. o wznowienie postępowania.

W kolejnym swoim wystąpieniu z dnia 16 września 2020 r., skazany ponownie wystąpił o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w P., sygn. akt III K (...). Powołał się na potrzebę poddania analizie wszystkich dowodów zgromadzonych w toku procesu, w tym zwłaszcza dotyczących relacji świadków, materiałów zabezpieczonych przez policję, a także treści programów telewizyjnych.

Zarządzeniem z dnia 16 lutego 2021 r., V KO 8/21, Przewodniczący Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego W. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w (...) z dnia 27 lutego 2003 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 lipca 2002 r., sygn. akt III K (...).

Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany podnosząc, że w aktach sprawy od początku procesu znajdują się dowody mające świadczyć o jego niewinności. Należą do nich w szczególności notatki i protokoły czynności przeprowadzonych przez policję na miejscu zdarzenia, zeznania świadków istotnych dla sprawy, nagrania monitoringu ze stacji benzynowej, czynności procesowe skierowane przeciwko innej osobie, materiały zaprezentowane w publikacjach dziennikarskich.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści wniosku o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, uzasadniająca odmowę przyjęcia tego wniosku bez wzywania do usunięcia braków formalnych (art. 545 § 3 k.p.k.). Stosowna procedura zastała już zresztą przeprowadzona w tym względzie w ramach postępowania V KO 50/17 – z wyznaczeniem obrońcy z urzędu włącznie.

Na wstępie przypomnieć wypada, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie (art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.).

W art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania przez pryzmat jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Powyższy przepis wskazuje, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego i radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Już z porównania treści zażalenia wniesionego w toku obecnych czynności związanych z wystąpieniem skazanego z jego wcześniejszymi wystąpieniami dotyczącymi tej materii, wynika w sposób zupełnie jednoznaczny, że obecna argumentacja przywołana w zażaleniu powtarza wywody zaprezentowane w toku poprzednich postępowań weryfikujących zasadność wystąpień skazanego, przeprowadzonych w Sądzie Najwyższym, a

związanych z wcześniejszymi inicjatywami skazanego w tym względzie. W świetle przywołanego wcześniej przepisu art. 545 § 3 k.p.k., już ta okoliczność, tj. odwołanie się do argumentów i twierdzeń, które były już prezentowane w związku z poprzednimi inicjatywami skazanego w przedmiocie wznowienia postępowania, stanowi podstawę do odmowy przyjęcia kolejnego wniosku w tym względzie.

Trzeba też podkreślić, że niezależnie od powyższego, wywody autora zażalenia – ocenione od strony ich merytorycznej zasadności – także nie dostarczają argumentów uzasadniających uruchomienie nadzwyczajnych środków zmierzających do wznowienia postępowania w tej sprawie. Nie spełniają bowiem wymagań o jakich mowa w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k., określających normatywne podstawy nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem.

Podkreślić na koniec należy, że w zasadniczej swej części zarówno wywody zaprezentowane w zażaleniu rozpoznawanym obecnie, jak i argumentacja podniesiona w poprzednich wystąpieniach skazanego W. K., odwołuje się do dowodów zawartych w aktach sprawy, już przeprowadzonych i ocenionych przez sądy obu instancji. Sprowadzenie argumentacji mającej uzasadnić wniosek o wznowienie postępowania do kontestowania dotychczasowej oceny dowodów i dążenie do ich ponownej weryfikacji, nie mieści się w ramach instytucji wznowienia postępowania. Ta ostatnia jest nakierowana na zdarzenia faktyczne i prawne, które ujawniają się albo następują dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia mającego stanowić przedmiot wznowienia, a zarazem mają wagę i formę mogącą wywierać skutki prawne.

Mając zatem na uwadze, że w zażaleniu nie przedstawiono argumentów przeciwnych, Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.